

Paa Frankrigs, Englands og Italiens Vegne fremsatte M. *Laval* et Udkast til en Raadsbeslutning. Udkastet gik ud paa en Erklæring om, at Traktaters Overholdelse er den første Betingelse for Fredens Opretholdelse, paa Foranstaltninger til Sikring af Traktaters Overholdelse i Fremtiden, og paa Fortsættelse af de i *Stresa* indledede Forhandlinger. Det indeholdt derhos en Erklæring om, at Tyskland havde overtraadt sine traktatmæssige Forpligtelser, og en Fordømmelse deraf, og gik endelig ud paa Nedsættelse af et Udvalg til Undersøgelse af Spørgsmaalet, om Sanktioner eventuelt kan anvendes ogsaa i Tilfælde af *Traktatbrud* af saa alvorlig Karakter, at Freden bringes i Fare.

Under Diskussionen deltog, foruden Repræsentanterne for de tre ovennævnte Stormagter, en Række andre Landes Repræsentanter, bl. a. *Polen, Ozeslovakiet, Sovjet-Unionen, Spanien, Portugal, Mexico, Argentina* og *Danmark*.

Dr. *Munch* udtalte følgende:

»Det af Frankrigs, Englands og Italiens Delegationer fremsatte Forslag indeholder tre positive og konstruktive Afsnit: for det første en højtidelig Bekræftelse af Respekten for Traktater, for det andet Foranstaltninger til Undersøgelse af de egnede Midler til at sikre saadan Respekt ogsaa i Tilfælde, hvor Pagtens Art. 16 ikke er anvendelig, og for det tredje Fortsættelse af de indledede Forhandlinger. Den danske Regering kan ganske slutte sig til disse tre Dele af Forslaget.

En anden Del af Resolutionsudkastet indeholder imidlertid en historisk Fremstilling af de Begivenheder, der staar i Forbindelse med Tysklands Oprustning, og udtaler en Fordømmelse af Tysklands Politik. I saa Henseende nærer vi alvorlige Betænkeligheder, idet vi befrygter, at der saaledes skabes Vanskeligheder, hvorved et heldigt Udfald af fremtidige Forhandlinger udsættes for Fare.

Da min Regering, efter at have modtaget Indkaldelsen til nærværende Raads-møde, drøftede Situationen uden at kende det nærmere Indhold af de Forslag, der blev fremsat i Gaar, tillagde den det afgørende Betydning, at det paa den ene Side blev undgaaet at give den eventuelle Beslutning en Formulering, der muligvis vilde forøge Vanskelighederne for de Magter, hvem det tunge Hverv paahviler ved Forhandlinger at søge en Vej ud af den ufremkommelige Tilstand, hvor den mellemfolkelige Politik for Øjeblikket befinder sig, og at Mulighederne for at gennemføre den Folkeforbundets Universalitet, som vi alle ønsker, paa den anden Side ikke formindskedes.

Til min store Beklagelse maa jeg sige, at Forslaget efter min Mening indeholder Afsnit, som kan befrygtes netop at fremkalde den Virkning, som vi ønsker at undgaa. Jeg tænker paa Stk. 3, 4, 5 og 7 og Afsnit I i Konklusionerne, saaledes som de i Øjeblikket er affattet, d. v. s. til de Afsnit, hvorved man gaar ud over Rammerne for de almindelige Principper og særlig tager Sigte paa Tyskland, og saaledes tillægger Raadet en dømmende Rolle. Ganske vist erkender Tyskland selv, at dets Handling ikke har været i Overensstemmelse med Traktaterne; det hævder kun, at andre Kendsgerninger har gjort denne Handling berettiget.

Vi finder det ganske naturligt, at de Lande, der har undertegnet de paagældende Traktater, Lande der har deltaget i de omhandlede Forhandlinger, og som alene er fortrolige med Enkelthederne, paa denne Maade understreger deres Opfattelse; men vi befrygter, at vi ved her i Raadet at stemme for Beslutningen i sin Helhed uden Ændring, risikerer at svække Mulighederne for, at Folkeforbundet vedblivende kan virke som en Formidler af Enighed og Forstaaelse. Jeg tillader mig derfor at henstille til de tre Lande, som har fremsat Forslaget, om de ikke maatte kunne ændre de paagældende Afsnit for at formindske denne Risiko. Efter at have drøftet Spørgsmaalet med mine Kolleger i København kan jeg sige, at jeg i saa Fald vilde kunne stemme for Beslutningen i sin Helhed. I modsat Fald